

Boudewijn De Groot, Prikkebeen

Hij staat in de sneeuw aan de poort van de stad
en prikt de dagen van december op zijn hoed.
Hij fluit zijn pluchen lapjeskat
want hij heeft last van muizenissen
die nesten maken in zijn baard.
Maar die laat hem altijd mooi fluiten,
het dier preekt ernstig voor de vissen
gevallen van een haringkar.

Hij lokt de dagen met zijn lied,
de dagen vliegen, hij blijft staan.
Waar komt hij vandaan?
Hij koestert de dagen van rood cellofaan,
van glitter en watten en sterrenpapier.
Geen mens kent zijn naam.

Meester Prikkebeen, Meester Prikkebeen,
de mensen lopen langs hem heen,
hij blijft alleen, Meester Prikkebeen.

Lantaarnopstekers gaan stil door de nacht,
hij speelt zijn draailier voor hun harige gezicht.
Slaap gerust, sluimer zacht.
Een paladijn met zijn soldaten
blijft even luisteren naar hem.
Toch blijft zijn schotel leeg, ze lachen.
Alleen een meisje blijft staan praten,
een mager meisje van plezier.

Waarom speel jij geen ander lied?
Je ogen en je mond zijn koud.
Ik weet geen refrein.
Ik draag op mijn borsten een sleutel van goud,
het licht in mijn oog is een ster die verschiet.
Zo kan ik niet zijn.

Meester Prikkebeen, Meester Prikkebeen,
de mensen lopen langs hem heen,
hij blijft alleen, Meester Prikkebeen.

Ze danst in de sneeuw en ze speelt tamboerijn
terwijl de lapjeskat heel stil de passie preekt.
Het geurt naar brood en warme wijn
en in de sneeuwnacht bij de ballen
verwachten ze het nieuwe jaar.
De laatste dag komt aangevlogen,
de laatste slagen zijn gevallen.
Een vuurpijl spuit de hemel in.

En morgen verdwijnen ze over het land.
Morgen verdwijnen ze over het land.
Het nieuwe jaar is wijd en koel,
de bloemenwei is leeg en groen.
Nooit zien ze hem weer.
Wie weet wat de dagen dit jaar zullen doen.
Zij speelt met de kat en hij zwaait met zijn hand.
Vaarwel en tot ziens. Vaarwel en tot ziens.
Misschien tot ziens. Misschien tot ziens.

Meester Prikkebeen, Meester Prikkebeen,
de mensen lopen langs hem heen,
hij blijft alleen, Meester Prikkebeen.

</lyrics>

|

==English translation==

<lyrics>

He's standing in the snow at the city gate
and sticks the days of December onto his hat₁.
He calls his plush tortoiseshell cat
for he's annoyed by little troubles₂
nestling in his beard.
But he just lets him whistle
The animal preaches seriously to the fish
fallen of a herring cart₃.

He lures the days with his song
The days fly, he remains
Where does he come from?
He cherishes the days, of red cellophane
Of glitters and cotton-wool and star-sprinkled paper
Nobody knows his name.

Master Prikkebeen₁, Master Prikkebeen,
People walk past him
He remains, alone, Master Prikkebeen.

Street lantern lighters₄ move quietly through the night,
He plays his lyre in front of their hairy faces
Sleep tight, slumber quietly
A knight with his soldiers
stops and listens to him for a while.
Yet his dish (on which he collects money) remains empty, they laugh
Only a girls stays to chat a bit
A skinny pleasure girl₅

"(girl)
Why won't you play another song?
Your eyes and your mouth are cold."
I don't know the chorus.
"I wear, on my breasts, a golden key.
The light in my eyes is a fading star."
I can't be like that.

Master Prikkebeen₁, Master Prikkebeen,
People walk past him
He remains, alone, Master Prikkebeen.

She dances in the snow and plays the tambourine
While the tortoiseshell cat very quietly preaches passion ₆
It smells of bread and warm wine
And in the snowy night by the balls₇
they're expecting the new year.
The last day comes flying in
The last (clock) strikes have fallen
A (fireworks) rocket sprays into the sky.

"And tomorrow they will disappear, over the land"
Tomorrow they will disappear, over the land
"The new year is wide and cool,
the flower beds empty and green."
Never will they see him again.
Who knows what the days will do this year
The plays with the cat and he waves his hand
Farewell and goodbye₈. Farewell and good bye.
Perhaps good bye. Perhaps good bye.

Master Prikkebeen₁, Master Prikkebeen,
People walk past him

He remains, alone, Master Prikkebeen.